

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa T. J. i D. O.
przeciwko J. G. i L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej L. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej L. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powodów T. J. i D.
O. kwotę 8.500,00 (osiem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego;**

**2. przyznaje adwokatowi J. K. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie
skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą, drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane

przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwości ujęte w pytaniu: „Czy roszczenie pochodzące z umowy kredytowej zawartej z bankiem, może być przedmiotem dalszego przelewu na osobę (prywatną) nie będącą funduszem sekurytyzacyjnym lub spółką kapitałową - podmiotem emisyjnym? Czy wierzytelności takie mogą być przedmiotem wolnego obrotu, czy też należy opowiedzieć się za ograniczeniem możliwości ich nieograniczonego, wolnorynkowego zbywania?”

Ponadto wskazał na potrzebę wykładni art. 245 § 1 k.p.c. w związku z art. 129 § 1 k.p.c. odnośnie do oceny, jaką należy przydać nieprzedstawieniu oryginału lub poświadczonemu za zgodność oryginału dokumentu na żądanie strony przeciwnej.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący nie przeprowadził pogłębionego wywodu prawnego, nie powołał się na orzecznictwo, z którego wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności dotyczące przedstawionej problematyki.

Ubocznie należy zauważyć, że Sąd drugiej instancji uznał, że jakkolwiek do akt sprawy została złożona jedynie kserokopia umowy cesji poświadczona za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, to jednak o fakcie zawarcia tej umowy świadczy szereg innych dokumentów złożonych do akt sprawy w oryginałach.

Natomiast brak dostarczenia oryginału dokumentu nie jest obwarowany bezwzględną sankcją pominięcia dowodu. Co do zasady dowodem w sprawie mogą być również kserokopie (art. 308 k.p.c.). Sąd może też ocenić odmowę i przyczynę przedstawienia oryginału dokumentu. W ocenie nieprzedłożenia oryginału dokumentu odróżnić należy aspekt formalny i materialny. Znaczenie

może mieć bowiem treść ujęta w dokumencie, a więc nie tylko jego postać. Oryginał może ważyć przy ocenie oświadczenia woli strony dowodem, którego ma być dokument. Kserokopia nie dyskwalifikuje dowodu, gdy potwierdza wspólnie z innymi dowodami fakty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt II UK 356/18, nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona wobec naruszeń prawa procesowego.

Uzasadnienie wniosku w powyższym zakresie sprowadza się do kwestionowania dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów.

Wypada przypomnieć, że - stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Niezależnie od powyższego treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw